

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
06 0 K 008233 18 Kž 3
Sarajevo, 20.02.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija mr. Dodik Božidarke kao predsjednice vijeća, Stanković Ćosović Vesne i Mujanović Ismete, kao članica vijeća, uz sudjelovanje Herić Senke, kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog T. M., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi branioca optuženog T. M. izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 008233 17 K 3 od 30.01.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.02.2019. godine u prisustvu federalnog tužioca Halilović Muniba, optuženog T. M. i njegovog branioca D. I., advokata iz B., donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog T. M. i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 008233 17 K 3 od 30.01.2018. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 008233 17 K 3 od 30.01.2018. godine optuženi T. M. oglašen je krivim za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, koji je zakonom preuzet kao republički zakon (u daljem tekstu: KZ SFRJ) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Istom presudom optuženi je oslobođen dužnosti naknade troškova krivičnog postupka, a oštećeni D. S. sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućen je na parnični postupak.

Ova presuda je donesena u ponovljenom postupku, nakon što je Vrhovni sud Federacije BiH rješenjem broj 06 0 K 008233 16 Kž 2 od 19.04.2017. godine uvažio žalbu kantonalnog tužioca iz Travnika, ukinuo presudu Kantonalnog suda u Travniku broj 06 0 K 008233 16 K 2 od 29.04.2016. godine i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje

Protiv navedene presude, žalbu je izjavio branilac optuženog zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene Krivičnog zakona, uz prijedlog da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način što će se optuženi osloboditi od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu kantonalni tužilac je predložio da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Federalni tužilac podneskom broj T06 0 KTRZZ 0006815 18 3 od 20.11.2018. godine predložio je da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), branilac optuženog je izjavio da ostaje pri osnovima, navodima i prijedlozima iz pismeno podnesene žalbe. Optuženi T. M. je prihvatio navode svoga branioca iznesene u žalbi i na sjednici vijeća, a federalni tužilac je izjavio da ostaje kod navoda i prijedloga iz podneska Federalnog tužilaštva broj T06 0 KTRZZ 0006815 18 3 od 20.11.2018.godine.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

U žalbi se navodi da je prvostepeni sud počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka (pri čemu se ne navodi o povredama kojih zakonskih odredbi se radi), a koje se ogledaju u tome što je pobijana presuda zasnovana na iskazu oštećenog i svjedoka koje iskaze su dali na glavnom pretresu kada optuženi zbog procesne nesposobnosti nije mogao aktivno učestvovati na tim glavnim pretresima, te u tome što na glavnom pretresu dana 26.01.2018. godine (u ponovnom postupku i kada je vještak izjavio da je procesna nesposobnost optuženog prestala) nisu neposredno izvedeni svi dokazi koji su izvedeni na glavnim pretresima kada je optuženi bio procesno nesposoban.

Pomenuti žalbeni prigovori branioca optuženog, po ocjeni ovog suda, nisu osnovani i ne mogu dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude. Iz stanja u spisu predmeta vidi se da je vještak neuropsihijatar mr sc. T. dr S. u svom nalazu i mišljenju od 12.09.2017. godine, koje vještačenje je izvršio u skladu sa naredbom suda, utvrdio da je u vrijeme vještačenja duševno stanje optuženog takvo da isti nije sposoban da aktivno sudjeluje u krivičnom postupku. Prilikom ispitivanja vještaka na glavnom pretresu dana 06.10.2017. godine vještak je izjavio da je to stanje nastupilo unazad dva do tri mjeseca, a što je posljedica bolesti (PTSP-trajna izmjena ličnosti) ili neuzimanja lijekova ili možda prekomjernog uzimanja lijekova, o čemu se nije mogao tačno izjasniti. Takođe je izjavio da, s obzirom na stanje poremećaja koje je privremeno, je potrebno adekvatno liječenje optuženog u narednom periodu od tri do pet mjeseci, kako bi se mogla dati definitivna ocjena duševnog stanja optuženog i mogućnosti da učestvuje u krivičnom postupku. U nalazu i mišljenju od 05.01.2018. godine vještak je

naveo, a to je potvrdio i prilikom ispitivanja na glavnom pretresu dana 06.01.2018. godine, da je u tom trenutku duševno stanje optuženog stabilizovano, tako da je sposoban da učestvuje u krivičnom postupku uz razumijevanje suda, da će davati nešto sporije odgovore na postavljena pitanja i da mu je potreban povremeni odmor, ukoliko se kod njega uoči umor. Na glavnom pretresu dana 06.01.2018. godine optuženi i branilac su se saglasili da se ranije provedeni dokazi ne izvode ponovo, da se izvrši uvid u iste, pa je prvostepeni sud prihvatio dokaze koji su provedeni u ranijem postupku. Nakon toga stranke i branilac saglasno su izjavili da nemaju prijedloga za izvođenje novih dokaza, a na izvedene dokaze nisu imali primjedbi.

Dakle, iz nalaza i mišljenja vještaka neuropsihijatrijske struke vidi se da je optuženi procesno nesposoban na dan 12.09.2017. godine, a na glavnom pretresu dana 06.10.2017. godine vještak je izjavio da je ta procesna nesposobnost počela dva do tri mjeseca ranije. Iz stanja u spisu vidi se da su oštećeni i ostali svjedoci ispitani na glavnim pretresima održanim u periodu 03.03.2016. do 28.04.2016. godine, te da su u tom periodu izvedeni i materijalni dokazi. Prema tome u vrijeme kada su ispitani oštećeni i ostali svjedoci, te kada su izvedeni materijalni dokazi, koji su taksativno nabrojani u pobijanoj presudi (strana 6., pasus 4.) optuženi je bio procesno sposoban i mogao je aktivno učestvovati u krivičnom postupku. Članom 331 a) stav 4. ZKP FBiH je propisano da je prvostepeni sud dužan da izvede sve procesne radnje i raspravi sva sporna pitanja na koja je ukazao drugostepeni sud u svojoj odluci, te da iskazi saslušanih svjedoka i vještaka i pisani nalaz i mišljenje biće prihvaćeni kao dokazi i mogu biti pročitani ili reprodukovani ukoliko su ti svjedoci i vještaci prilikom svjedočenja bili unakrsno ispitani od suprotne stranke ili branioca ili nisu bili unakrsno ispitani od suprotne stranke ili branioca iako im je to bilo omogućeno, kao i u slučaju ako je to ovim zakonom drukčije određeno, te ukoliko se radi o dokazima iz člana 276. stav 2. tačka e) ovog zakona. Iz stanja u spisu vidi se da je prvostepeni sud u ponovljenom postupku (nakon donošenja rješenja Vrhovnog suda FBiH broj 06 0 K 008233 16 Kž 2 od 19.04.2017. godine kojim je ukinuta presuda prvostepenog suda broj 06 0 K 008233 16 K 2 od 29.04.2016. godine), uz saglasnost stranaka i branioca, prihvatio sve dokaze koji su izvedeni u ranijem toku krivičnog postupka (prije ukidanja prvostepene presude), tako što je na glavnom pretresu pročitao koji dokazi su iz ranijeg postupka prihvaćeni u smislu člana 332. stav 2. ZKP FBiH. Pored toga što su optuženi i branilac dali suglasnost za prihvatanje ranije izvedenih dokaza, oni nakon što je pročitano koje dokaze prvostepeni sud prihvata, nisu imali primjedbi na takav način izvođenja dokaza, niti drugih dokaznih prijedloga.

Prema tome, kako je prvostepeni sud prilikom izvođenja dokaza u ponovljenom postupku, nakon ukidanja prvostepene presude, u svemu postupio u skladu sa odredbom člana 331 a). stav 4. ZKP FBiH, te kako prvostepeni sud nije ni izvodio dokaze dok je optuženi bio procesno nesposoban, nije ni počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju je ukazala odbrana optuženog u žalbi.

Dalje, krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ (za koje je optuženi oglašen krivim u pobijanoj presudi) po svojoj zakonskoj dispoziciji je određeno specifičnom radnjom izvršenja koja se ogleda u alternativno propisanim radnjama, usmjerenim protiv civilnog stanovništva i pojavljuje se kao kršenje međunarodnog humanitarnog prava sadržanog u članu 3. stav 1. tačka 1. IV

Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine. Mogućnost izvršenja ovog krivičnog djela je vremenski određena ratom, oružanim sukobom ili okupacijom, a način na koji se djelo može izvršiti definisan je u dva oblika i to kao naređenje da se izvrši neka od radnji izvršenja djela ili neposredno preduzimanje neke od radnji koja je označena kao radnja izvršenja. I konačno, ovo djelo se može izvršiti samo prema civilnom stanovništvu.

Prema utvrđenju pobijane presude optuženi je kao saizvršilac počinio navedeno krivično djelo, tako što je za vrijeme oružanog sukoba u BiH, kao pripadnik HVO, VP 6231 B., J. „G.“, sa drugim nepoznatim pripadnicima HVO, kršeći pravila međunarodnog prava nečovječno postupao prema oštećenom kao civilu, tako što je oštećenog D. S. koji je zarobljen kao civilno lice i doveden u zatvor u OŠ u P. P., nakon što su ga dva maskirana pripadnika HVO izveli iz prostorije u kojoj se nalazio sa drugim zatočenicima, ugurao u jednu prostoriju i tamo ga je udario nogom obuvenom u vojničku čizmu u glavu od kog udarca je optuženi pao, a nakon toga zajedno sa drugim nepoznatim pripadnicima HVO udarao ga je nogama i rukama po čitavom tijelu, razbijali mu flaše od tijelo i glavu, te ga udarali stolicama i dijelovima stolova istovremeno mu govoreći „kako tuče ustaša“, dakle, prema licu lišenom slobode pribjegao, skupa sa drugim pripadnicima HVO, upotrebi fizičke sile, da bi mu nanosili povrede po čitavom tijelu, od kojih povreda je D. S. bio sav crn, otečen i trpio je velike bolove.

Takva činjenična osnova pobijane presude je osporena žalbom branioca optuženog, a prigovori u žalbi svode se na tvrdnju o odsustvu činjenica koje determinišu bitne elemente krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva jer radnje za koje je optuženi oglašen krivim prvostepenom presudom, po stavu žalbe, ne predstavljaju nečovječno postupanje kao alternativno propisanu radnju krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, s jedne strane, te na tvrdnju kojom se negira da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme i na način kako je to navedeno u izreci pobijane presude, s druge strane.

Pri osporavanju pravilnosti zaključka prvostepenog suda da radnje za koje je optuženi oglašen krivim prvostepenom presudom predstavljaju nečovječno postupanje, branilac u žalbi navodi da je iz provedenih dokaza i to iskaza svjedoka K. M., B. F., D. Đ., T. R., A. N. i A. Z. utvrđeno da je premlaćivanje oštećenog trajalo 15 minuta, da je oštećeni nakon toga pregovarao sa predstavnicima HVO ispred ABiH o razmjeni zarobljenika, da je iste večeri razmijenjen, te da oštećeni nije prezentovao medicinsku dokumentaciju (iako je odmah nakon razmjene mogao zatražiti medicinsku pomoć ako mu je bila potrebna) na okolnost da je inkriminisani događaj na njega ostavio bilo kakve posljedice psihičke ili fizičke prirode, iz čega proizilazi da radnje za koje je optuženi pobijanom presudom oglašen krivim ne predstavljaju nečovječno postupanje, jer da bi se radilo o takvom postupanju, to postupanje mora dosegnuti minimalni nivo težine (koji zavisi od trajanja takvog postupanja, fizičkih ili psihičkih posljedica, i dr.), a pri osporavanju da je optuženi učestvovao u premlaćivanju oštećenog, branilac u žalbi navodi da se prvostepena presuda zasniva na iskazu svjedoka oštećenog čiji kredibilitet je doveden u pitanje jer svjedok nikada nakon događaja, do suđenja nije ispričao ko ga je pretukao, zbog čega se njegovom iskazu ne može vjerovati, pa i sve da je zadobio povrede kako tvrdi, nema dokaza da mu je te povrede nanio optuženi.

Ovi žalbeni prigovori branioca optuženog nisu osnovani.

U konkretnom slučaju ne osporava se žalbom da je predmetno krivično djelo izvršeno za vrijeme unutrašnjeg oružanog sukoba u BiH na prostoru koji je bio pod kontrolom HVO, kao jedne od sukobljenih strana u tom oružanom sukobu, pa je time učinjeno i nespornim pitanje postojanja oružanog sukoba, kao jednog od bitnih elemenata bića krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ. U konkretnom slučaju, a kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude i što se žalbom ne dovodi u sumnju, oštećeni D. S. zarobljen je kao civilno lice od strane oružanih pripadnika HVO i doveden je u zatvor u O. Š. u P. P.. Oštećeni je izjavio da ga je dok je boravio u zatvoru, kao zatočenika, pretukao optuženi kao pripadnik HVO sa još nekoliko za sada neidentifikovanih lica, takođe pripadnika HVO, tako što ga je udario u glavu nogom obuvenom u čizme, od koga udarca je S. pao na pod, da bi ga potom nastavio udarati skupa sa drugim nepoznatim pripadnicima HVO nogama i rukama po čitavom tijelu, razbijali mu flaše od tijelo i glavu, te ga udarali stolicama i dijelovima stolova i istovremeno mu govoreći „kako tuče ustaša“ od kojih povreda je D. S. bio sav crn, otečen i trpio je velike bolove. Takođe je izjavio da je to premlaćivanje za njega trajalo „čitavu vječnost“, dok su svjedoci B. F. i M. K. izjavili da je sve trajalo oko pola sata. Svjedokinje D. Đ., T.R., A. N. i A.Z., na koje se branilac u žalbi poziva, nisu bile na licu mjesta, ali ove svjedokinje su izjavile da je oštećeni imao povrede svuda po tijelu nakon što je razmijenjen. Te radnje, s obzirom da su preduzete prema zatočenom licu, te način preduzimanja istih (udarac nogom obuvenom u čizmu u glavu, udarci nogama i rukama i raznim predmetima, navedenim u izreci presude svuda po tijelu), bez obzira na dužinu trajanja tih radnji, i po ocjeni ovog suda, predstavljaju napad na tjelesni i lični integritet oštećenog, njegovo teško vrijeđanje i poniženje, te stoga i ozbiljan nasrtaj na njegovo ljudsko dostojanstvo. Karakter radnji kojima je optuženi kao saizvršilac učinio taj ozbiljan nasrtaj na tjelesni i lični integritet oštećenog i njegovo ljudsko dostojanstvo nedvosmisleno ukazuju da ih je optuženi preduzeo svjesno i s ciljem teškog omaložavanja oštećenog, pa slijedom toga, suprotno žalbenim navodima branioca, predstavljaju radnju nečovječnog postupanja prema zarobljenom civilu, kako je to pravilno zaključio prvostepeni sud u pobijanoj presudi na strani 13., pasus četvrti i strani 14., pasus prvi.

Okolnosti koje prate način izvršenja krivičnog djela i okolnosti koje su mu neposredno predhodile, a koje su navedene u obrazloženju pobijane presude, bez sumnje ukazuju na postojanje uzročne veze između oružanog sukoba i izvršenog djela, kojim je učinjen ozbiljan nasrtaj na tjelesni i lični integritet oštećenog i njegovo ljudsko dostojanstvo, kako je to pravilno utvrđeno u pobijanoj presudi. Tu se prije svega imaju u vidu činjenice koje se ogledaju u protivpravnom lišenju slobode i prinudnom odvođenju civila D. S. od strane pripadnika oružanih formacija HVO. Te okolnosti jasno ukazuju na to da je za lišenje slobode i odvođenje u zatvor oštećenog, a potom i bezrazložno premlaćivanje od strane optuženog i drugih lica, pripadnika HVO, od presudnog značaja bilo postojanje oružanog sukoba na prostoru BiH, te pripadnost optuženog, s jedne strane i oštećenog, s druge strane, različitim nacionalnim grupacijama koje su u taj sukob bile uključene na suprostavljenim stranama. Navedene okolnosti izvršenja djela manifestuju povezanost počinjenog zločina sa oružanim sukobom koji se odvijao

između HVO i ABiH na području G. V./U., koje područje su kontrolisale snage HVO, kako je to pravilno navedeno u pobijanoj presudi.

Neosnovani su i prigovori žalbe da optuženi nije učestvovao u izvršenju krivičnog djela i neprihvatljivi su argumenti kojima žalba takve tvrdnje potkrepljuje, jer nemaju uporište u sadržaju provedenih dokaza na glavnom pretresu, niti u razlozima pobijene presude kojima se obrazlaže data ocjena dokaza.

Naime, suština žalbenih prigovora branioca svodi se na tvrdnju o nepouzdanosti iskaza oštećenog D. S. koji nikada do suđenja nije nikome ispričao ko ga je pretukao prilikom boravka u zatvoru u P. P., iako se poslije rata susretao sa optuženim u kafani i gradu, te da svjedoci (osim F. M. i Z. Č.), iako su najbliži susjedi ili u srodstvu sa oštećenim, nisu svjedočili u pogledu radnji optuženog.

Suprotno navodima u žalbi, ovaj sud nalazi da je zaključak u pobijanoj presudi o saizvršilačkoj djelatnosti optuženog u nečovječnom postupanju prema oštećenom D. S., rezultat savjesne i kritičke ocjene dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi, te da rezultati takve ocjene dokaza predstavljaju pouzdanu osnovu za navedeni zaključak. Tu se prvenstveno ima u vidu iskaz oštećenog koji iskaz i po ocjeni ovog suda, ne sadrži nedosljednosti u pogledu činjenica od odlučnog značaja. Osim toga na uvjerljivost i vjerodostojnost toga iskaza upućuju sadržaji iskaza svjedoka B. F. i K. M., takođe zatočenika toga zatvora, koji su potvrdili da su dva maskirana lica izveli oštećenog iz prostorije u kojoj su se svi nalazili, da su iz druge prostorije u koju je uveden čuli jauci, udarci i sl., te da je oštećeni imao povrede po cijelom tijelu nakon što je vraćen u prostoriju u kojoj su se nalazili svjedoci. Da je povrede svuda po tijelu imao oštećeni potvrdili su i svjedoci D. Đ., Š. R., T. R., A. R., A. Z. koji su ga vidjeli nakon razmjene (razmijenjen sljedećeg dana). Oštećeni kao svjedok je naveo na koji način je zlostavljan od strane optuženog, koga je prepoznao jer su išli u istu školu, i još nekoliko nepoznatih pripadnika HVO. Svjedok F. M. je potvrdio da je bio čuvar u zatvoru u P. P., da je vidio da je oštećenog neko u zatvoru istukao jer je imao modrice po glavi, ali kad se to desilo bio je odsutan, tako da mu nije poznato ko ga je istukao, te je izjavio da je poznavao optuženog i da ga je viđao početkom 1993. godine u zatvoru u O. Š. u P. P.. Kada se dovedu iskaz optuženog kao svjedoka koji je izjavio da nikada nije ulazio u prostorije O. Š. P. P. u kojoj je bio smješten zatvor, u vezu sa iskazom svjedoka F. M. koji je potvrdio da je optuženog viđao u zatvoru početkom 1993. godine, te sa iskazom oštećenog koji je izjavio da ga je optuženi skupa sa drugim njemu nepoznatim pripadnicima HVO premlatio u vrijeme i na način naveden u izreci pobijane presude, onda se navodi optuženog da nikada nije bio u zatvoru i da nije maltretirao oštećenog ne mogu prihvatiti. Kada se ovo ima u vidu onda su neutemeljeni prigovori u žalbi branioca kojim se nastoji obezvrijediti dokazni značaj iskaza oštećenog, uz isticanje paušalnih i neuvjerljivih argumenata da oštećeni ni nakon 20 godina nakon događaja nije označio optuženog kao izvršioca djela.

Iz navedenih razloga ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca optuženog osporava pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda iz izreke pobijane presude.

Kako se povreda Krivičnog zakona kao žalbeni osnov zasniva na neosnovanoj tvrdnji o činjeničnim nedostacima pobijane presude koji su od značaja za pravnu kvalifikaciju

djela, to ni ovom žalbenom osnovu pobijanja prvostepene presude nema mjesta, jer je na pravilno i potpuno utvrđenoj činjeničnoj osnovi, pobijanom presudom pravilno primijenjen Krivični zakon kada su radnje optuženog navedene u izreci te presude kvalifikovane kao krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ. Naime, optuženi je skupa sa drugim nepoznatim licima, pripadnicima HVO, kršeći međunarodne propise za vrijeme oružanog sukoba, nečovječno postupao prema oštećenom D. S., koje lice nije učestvovalo u neprijateljstvima i koje je uživalo zaštitu u skladu sa međunarodnim propisima, pa su se u njegovim radnjama ostvarila sva subjektivna i objektivna obilježja navedenog krivičnog djela.

Ovaj sud je u smislu odredbe člana 323. ZKP FBiH i proširenog dejstva žalbe, ispitao pobijanu presudu u odluci o kazni, nalazeći da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti, sadržane u odredbi člana 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, koje su, u okviru opštih pravila o odmjeraivanju kazne, od značaja za visinu kazne, i dao im je pravilan značaj. Ovaj sud nalazi da su olakšavajuće okolnosti pravilno i potpuno utvrđene, a potom u dovoljnoj mjeri cijenjene u smislu odredbe člana 42. tačka 2. i člana 43 stav 1. tačka 1. naprijed navedenog zakona, tako da je kod ovakvog stanja stvari izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine u svemu odgovarajuća težini krivičnog djela i okolnostima pod kojim je ono učinjeno. Slijedom toga, i ovaj sud nalazi da će se izrečenom kaznom zatvora ostvariti svrha kažnjavanja, propisna u odredbi člana 33. preuzetog KZ SFRJ, u njenom specijalnom i generalnom obliku.

Iz navedenih razloga žalba branioca optuženog T. M. nije osnovana, pa je valjalo tu žalbu odbiti i na osnovu člana 328. ZKP FBiH prvostepenu presudu potvrditi.

Zapisničarka
Herić Senka,s.r.

Predsjednica vijeća
mr. Dodik Božidarka,s.r.